

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

NEPŘÍTEL

TOM WOOD

*Nájemný vrah, před kterým
blednou i jména jako Šakal nebo Viktor
Čistič, ve službách CIA!
Kdo je ale přítel a kdo nepřítel?*

*Volné pokračování úspěšného románu
Krycí jméno Tesseract: Lovce*

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

NEPŘÍTEL

KRYCÍ JMÉNO
TESSERACT
NEPŘÍTEL

TOM WOOD

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Michaelovi,
bratru a příteli

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už živými, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná..

Copyright © Tom Hinshelswood 2012

-

Translation © Hana a Martin Sichingerovi 2012

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-361-2 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-973-7 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-954-6 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-936-2 (mobi)

ISBN 978-80-7359-918-8 (PDF)

Bylo to dobré ráno na zabíjení. Slunce zahalila neproniknutelná šedá mračna a město pod nimi potemnělo a ztichlo. Bylo chladno. Přesně tak to měl rád. Šel uvolněným krokem, beze spěchu, protože věděl, že má dost času. Začalo jemně mrholit. Ano, mimořádně dobré ráno na zabíjení.

Ulicí před ním se zvolna sunul popelářský vůz, výstražné majáčky oranžově blikaly a stěrače klouzaly tam a zpátky, aby setřely jemný déšť. Za vozem se ploužili popeláři s rukama schovanými v podpaží a čekali, až vůz dojede k další haldě pytlů s odpadky na chodníku, a mezi tím spolu klábosili a vtipkovali.

Vytrhl je ze zábavy, když je míjel ve vířícím oblaku kondenzovaných výfukových plynů, které se srážely v chladném vzduchu. Cítil, jak na něho na těch několik krátkých vteřin, kdy se před nimi zjevil a hned zase zmizel, upřeli oči.

Nebylo na něm skoro nic, co by je mohlo upoutat. Byl elegantně oblečený – dlouhý vlněný kabát přes tmavošedý oblek, černé kožené rukavice, klasické kožené polobotky se silnými podrážkami. V levé ruce nesl kovový kufřík. Černé vlasy měl zastřižené nakrátko, vousy dokonale oholené. Navzdory chladu měl svrchník zapnutý pouze na dva ze čtyř knoflíků. Museli usoudit, že je jen obchodník, byznysmen na cestě do práce. Svým způsobem vlastně obchodníkem byl, ale pochyboval, že by dokázali uhodnout povahu jeho nezvyklé profese.

V ulici za ním zadrnčela popelnice. Krátce se ohlédl přes rameno a viděl, jak se černé pytle vysypaly na asfalt a roztrhly. Popeláři začali nadávat a rychle se pustili do sbírání odpadků, než je vítr roznese všude po okolí.

Po chvíli obchodník došel k většímu obytnému domu. Byl o několik pater vyšší než okolní budovy. Z fádnic hnědých zdí trčely balkony a satelitní talíře. Vystoupal půl tuctu schodů ke vstupním dveřím, ale dával pozor, aby to nevypadalo, že spěchá. Odemkl si teprve den starým klíčem a vešel dovnitř.

Byly tu dva výtahy, ale on si vybral schody a dvaadvacet pater až do nejvyššího poschodí zvládl pěšky. V cíli své cesty měl jen nepatrně zrychlený dech.

Chodba za dveřmi vedoucími ze schodiště byla dlouhá a jednotvárná. V pravidelných rozestupech ji lemovaly dveře s čísly a kukátky. Podlahu pokrývalo špinavé linoleum. Barva na stěnách byla vybledlá a oprýskaná. Chladný vzduch čpěl silným čisticím prostředkem. Někde tiše plakalo mimino.

Na konci, kde se chodba křížila s jinou, našel dveře označené nápisem *Údržba*. Položil kufřík na zem a z kapsy vyndal maličkou kostku másla, kterou si vzal v nedaleké kantýně. Rozbalil ji a opatrně namazal dveřní panty. Prázdný obal vrátil zpět do stejné kapsy.

Z vnitřní strany kabátu vyndal dva kovové nástroje: napínák na otevírání zámků a tenký, zakřivený šperhák. Zámek byl o dost lepší, než bývá běžné, ale obchodník hoodemkl za méně než šedesát vteřin.

Dveře za ním se otevřely.

Ukryl nástroje na překonávání zámků do kapsy. Někdo pronesl cosi chraplavě znějící rumunštinou. Muž s kufříkem mluvil několika jazyky, ale tímhle ne. Chvilku zůstal stát tváří ke dveřím pro případ, že by ten člověk mluvil k někomu v některém z bytů. Nepatrná šance, ale co kdyby přece jen.

Hlas se ozval znovu. Stejná hrdelní slova, jen tentokrát hlasitější a netrpělivější. Byznysmen, zády stále ještě natočený k člověku, který na něho mluvil, sáhl pravou rukou do kapsy kabátu. Když ji zase vytáhl, spustil ji ke stehnu tak, aby na ni ten druhý neviděl. Otočil se dole-

va, bokem k příchozímu, ale hlavu držel mírně předklopenou, aby jeho oči zůstaly ve stínu.

Otlý chlapík s několikadenním strništěm na tváři se opíral zvenku o dveře, masité prsty položené na bílém rámu. Z tučných rtů mu visela cigareta. Přešel muže s kufříkem pohledem odshora dolů a třesoucí se rukou vyndal cigaretu z úst. Z jejího konce odpadl popel na linoleum.

Zakymácel se, když znovu promluvil, pomalu a zastřeně. Takže opilec. Žádná hrozba.

Obchodník si ho přestal všímat, zvedl svůj kufřík a vydal se do přilehlé chodby, aby od ožraly odešel dřív, než spustí povyk. Když za tím chlapem hlasitě bouchly dveře, zastavil se a potichu se vrátil po svých stopách, nakoukl za roh, a když nikoho nespátl, vrátil Berettu 92F ráže devět milimetrů pod kabát. Palcem zajistil pojistku.

Údržbářská místnost za dveřmi se utápěla v dokonale temnotě. Někde kapala voda. Obchodník rozsvítil tenkou baterku. Úzký kužel světla ozářil okolí – holé cihlové zdi, trubky, krabice a kovový žebřík připevněný k jedné ze stěn. Přešel místnost a začal po žebříku stoupat. Jeho boty nevydávaly na kovových příčkách žádný zvuk. Zrezivělé dveře vedoucí na střechu zajišťoval visací zámek. Odemknout ho bylo jen o málo těžší než zdolat ten předchozí.

Otevřel a do tváře a každého nezakrytého místa na těle ho udeřil ledový víchr. Po několika vteřinách, když se tlak mezi střechou a místností se žebříkem vyrovnal, se vítr trochu utišil. Přikrčil se, aby zmenšil svůj obrys proti obloze, a přešel po střeše k jejímu západnímu okraji. Vítr na severu rozehnal mračna a město ozářily paprsky vycházejícího slunce. Před ním se prostírala pomalu se probouzející Bukurešť. Mimořádně krásné město, pokud pominul současnou výstavbu. Byl tu na návštěvě poprvé a doufal, že ho sem práce zase brzy zavede.

Obrátil pozornost ke kufříku, odemkl ho a odklopil víko dokořán. Silná vrstva pěnové gumy uvnitř chránila rozebranou odstřelovací pušku Heckler & Koch MSG-90. Nejprve vyňal hlaveň a připevnil ji k tělu pušky. Pak nasadil na místo zaměřovací dalekohled Hensoldt, pažbu a nakonec schránkový zásobník na dvacet nábojů. Rozložil dvojnožku a zbraň umístil na nízkou střešní zídku.

Dalekohledem viděl město desetkrát zvětšené – budovy, auta, lidi. Jen tak pro zábavu namířil vlasový kříž na hlavu mladé ženy a sledoval, jak upíjí svou ranní kávu. Snažil se předvídat její pohyby, aby kříž udržel stále na místě. Vešla pod větve stromů a ztratila se. *Netušíš, jaké jsi měla štěstí*, pomyslel si a po rtech mu přeběhl jinak vzácný úsměv. Oddálil oko od okuláru, posunul pušku a znovu pohlédl do dalekohledu.

Tentokrát se díval na vchod hotelu Grand Plaza na třídě Dorobanților. Moderní průčelí osmnáctipatrové budovy pokrývaly sklo a nerezová ocel, takže budova působila mohutně i elegantně zároveň. Obchodník během svých cest po zeměkouli už několikrát bydlel v hotelích řetězce Howarda Johnsona, ale v tomhle zdejším zatím ne. Pomyslel si, že pokud tato Grand Plaza dosahuje stejně vysokého standardu jako ostatní hotely z franšízy, cíl si užívá příjemný pobyt. A je jen správné, dodal v duchu, že se odsouzený před ranní popravou dobře vyspí.

Muž s puškou vytáhl z kufříku laserový dálkoměr a namířil jeho paprsek na hotelový vchod. Zjistil, že leží přesně pět set padesát dva metrů odsud. Přijatelná vzdálenost, která se od jeho odhadu lišila jen o pět a půl metru. Pootočil kotoučkem elevace, aby nastavil správnou vzdálenost a úhel.

Před hotelovým vchodem se objevil poslíček s podobeným obličejem a zkaženými zuby, které odhalil při zívání. Kousek od něho se ve větru třepetala zářivě červená stužka přivázaná k pouliční lampě. Muž s puškou ji chvíli sledoval a vypočítával rychlost větru. Tři, možná

tři a čtvrt kilometru za hodinu. Nastavil u Hensoldtu stranovou korekci a přemýšlel, jak dlouho potrvá, než někomu dojde účel oné zdánlivě nevinné stuhy. Možná nikdy nikomu.

Pootočil zaměřovacím kolečkem a zmenšil přiblížení, aby viděl hotel v širším zorném poli. V okolí se pohybovalo několik dalších lidí. Nějací chodci, hotelový host, ale žádný dav. To bylo dobře. Byl skvělý střelec, ale na zabití měl jen několik vteřin, a potřeboval proto dobrý, ničím nezakrytý výhled. Výčítkami svědomí, kdyby zastřelil někoho, kdo by měl tu smůlu, že by se připletl mezi kulku a jeho skutečný cíl, by netrpěl, jenže něco takového může cíl varovat před blížící se smrtí, a kdyby se v panice nezhroutil poskytnout mu výhodu a příležitost uniknout.

Muž s puškou zkontroloval na hodinkách čas. Pokud byl časový rozpis, který obsahovala dodaná složka s informacemi, přesný, měl by se dnešní nešťastník brzy objevit. Neměl důvod pochybovat o informacích, které mu klient poskytl.

Znovu upravil dalekohled. Teď viděl průčelí jediné věže hotelu v celé jeho šíři a dvě třetiny jeho výšky. Od oken ve třech nejvyšších poschodích se odráželo vycházející slunce.

Déšť ustal, když na příjezdovou cestu k hotelu zahнула z ulice limuzína a zastavila před hlavním vchodem. Vystoupil z ní ramenatý běloch oblečený v béžovém kabátě a tmavých džínách a svižnými pohyby bodyguarda vyběhl po schodech nahoru. Otočil hlavou ze strany na stranu, rychle a efektivně, pohledem zaregistroval nejbližší osoby, odhadl, zda nepředstavují hrozbu, a došel k závěru, že je vše v pořádku.

Muž s puškou cítil, jak se mu s nachylujícím se časem zrychluje srdeční tep. Zhluboka se nadechl, aby se puls nezrychlil příliš a negativně ho neovlivnil. Čekal.

Po minutě se bodyguard objevil znovu a zaujal posta-

vení uprostřed schodiště. Rozhlédl se, než dal gestem pokyn za sebe k hlavnímu vchodu. Za pár vteřin se cíl objeví. Podle složky cíl – Ukrajinec – obvykle cestuje s několika tělesnými strážci, kteří pochopitelně bydlí ve stejném hotelu. Všichni jsou bývalí vojáci nebo členové jednotek výzvědných služeb, kteří by neváhali Ukrajince obklopit a jinak jednoduchý výstřel zkomplikovat.

Střelec si jako zbraň vybral MSG-9, protože s poloautomatem mohl vypálit několikrát v průběhu pár vteřin. Celoplášťové střely 7.62 x 52 milimetrů měly dostatečnou průbojnost, aby prošly lidským tělem a zabily i toho, kdo stojí za ním. Tyhle konkrétní náboje pak obsahovaly navíc ještě wolframový penetrátor, protože cíl a jeho ochránci pravděpodobně budou mít neprůstřelné vesty. I kdyby tak Ukrajince kryla hradba těl dvou mužů chráněných neprůstřelnou vestou, stejně by zemřel.

Než stihl byznysmen zaostřit a připravit se na výstřel, zaujal jeho pozornost nepatrný světelný záblesk z okna ve třináctém patře hotelu. Rychle zvedl hlaveň MSG-9, aby puškohledem zkontroloval, odkud to zablesknutí přišlo. Obával se, že si možná nějaký host chce prohlédnout město dalekohledem. Z vyvýšené pozice by ho tam snadno mohl náhodou zahlédnout. Kdyby tomu tak opravdu bylo, musel by na kontrakt okamžitě zapomenout a rychle utéct. Nemělo smysl úkol dokončit a zabíjet, kdyby ho potom chytila policie.

Jakmile se záměrný kříž ustálil na okně, od kterého se odrazilo světlo, nastavil větší přiblížení a zjistil, že zdrojem záblesku nebyl odraz slunečního paprsku od čoček dalekohledu, ale od puškohledu stejného, jako měl on sám.

Blesknutí hlavně s tlumičem proměnilo byznysmenovo překvapení na dvě třetiny sekundy ve zděšení – jenom tak dlouho totiž trvalo, než kulka zasáhla jeho hlavu.

Ve vzduchu zavířila růžová mlha.

Viktor se díval, jak padající tělo mizí ze zorného pole a odtáhl oko od puškohledu dřív, než zarachocení výstřelu stihlo úplně doznít. Dlouhý tlumič pušky zdusil hluk exploze v hlavni, ale s třeskem vznikajícím ve chvíli, kdy náboj překročí rychlost zvuku, si poradit nemohl. Člověk s normálním sluchem tak sice mohl prásknutí výstřelu slyšet, ale pokud by neviděl doprovodný záblesk, téměř jistě by nedokázal zjistit, co to bylo. Subsonická munice by hluk z větší části ztlumila, ale v Bukurešti bylo větrno a na vzdálenost pěti set padesáti metrů Viktor přesnosti pomalejších střel nedůvěřoval.

Okno hotelového pokoje nešlo pro jeho záměry dostatečně otevřít, proto musel skleněnou tabuli vyšroubovat. V místnosti byla tím pádem zima, ale průvan pomohl vyvětrat pach střelného prachu. Kdyby střílel s tlumičem vysunutým ven z okna, zápachu by zamezil také, ale to by se zase mohl prozradit. Tak pracují jenom amatéři.

Rychle, ale ne ukvapeně Viktor odšrouboval tlumič z hlavně pušky a zbraň rozebral. Uložil jednotlivé části zpět do pěnové gumy v koženém kufříku. Celý proces netrval ani patnáct vteřin. Za pomoci kapesníku sesbíral z podlahy mosazné nábojnice a schoval je do kapsy. Potom židli s područkami, na které seděl, odsunul od okna na její původní místo v rohu. Chodidlem zahladil důlky v koberci, které pod oknem zanechaly její nohy.

Našrouboval okenní tabuli zpátky na místo a kouskem jemného smirkového papíru ohladil hlavičky šroubů. Rozhlédl se po pokoji, aby se ujistil, že po sobě nezanechal žádné stopy. Pokoj byl moderní, čistý a útulný. Neutrál ní barvy. Spousta nerezové oceli a světlého dřeva. Neosobní výzdoba, která však ničím neurážela. Nevšiml si ničeho, s čím by si měl dělat starosti. Postel a koupelnu nepoužil, ani nepustil vodu z kohoutku. Pokoj byl

místem akce, nic víc, a přestože dalo práci odolat vábení jemného přízového povlečení, vyzkoušení jeho pohodlí za to riziko nestálo. Spát na místě, kde plnil kontrakt, zkrátka neodpovídalo Viktorovým profesionálním mravům.

Došel k závěru, že zde nezanechal žádné důkazy, které by ho později mohly s tímhle místem spojit. Spokojen uložil kožený kufřík do velkého kufru, zaklapl ho a vyšel z místnosti. Tep měl dva údery nad normálem. S otisky prstů si nemusel dělat starosti, protože jeho dlaně kryla vrstva silikonového roztoku, která potu i mazu z pokožky nedovolovala zanechat otisky na ničem, čeho se dotkl.

Zamířil ke schodišti, aby se vyhnul bezpečnostním kamerám u výtahu, a sešel do prvního patra. Hotelovou halou procházel s hlavou mírně skloněnou, aby kamery zabíraly jen jeho čelo a vlasy, a rozruchu kolem si nevšímal.

Poblíž vchodu vzrušeně hovořil vysoký ramenatý muž v běžovém kabátě a džínách s podobně stavěným starším člověkem. Oba vypadali jako Východoevropané, Slované – Rusové, možná Ukrajinci. Staršímu bylo hodně přes čtyřicet, na sobě měl kvalitní černý oblek s úzkým proužkem, dokonale střižený na jeho rozložitou svalnatou postavu. Byl hladce oholený a nakrátko sestřižené vlasy mu na spáncích šedivěly. Stál k Viktorovi natočený levým bokem, takže roztřepená linie zjizvené tkáně pod jeho uchem byla jasně viditelná. Chyběl mu ušní lalůček.

Dva Slované obklopovali další čtyři muži. Samí Východoevropané se světlou pokožkou, všichni v tmavých oblecích, svalnatí, ale ne přehnaně, s držením těla bývalých špičkových vojáků. Vytvářeli taktickou clonu kolem ramenatého chlapíka v běžovém svrchníku a staršího muže v proužkovaném obleku. Každý hleděl jiným směrem – jejich zorná pole se překrývala, ruce, kterými

stříleli, drželi zdvižené k hrudi, byli ve střehu, dobří, připraveni vysloužit si svoje peníze.

Jak se Viktor blížil k recepčnímu pultu, širokoplecí muž ve svrchníku rusky vysvětloval, proč starší člověk v černém obleku – VIP – musí zůstat uvnitř. Viktor předstíral, že jim nerozumí, a mířil k pultu v takovém úhlu, aby nejbližší kamera zachytila jen temeno jeho hlavy.

Recepční se tvářil zničeně, upíral pohled na skupinu Slovanů a Viktorovy přítomnosti si nevšiml, dokud mu nemávl rukou před očima.

„Promiňte, pane,“ omluvil se angličtinou s rumunským přízvukem. „Co pro vás mohu udělat?“

„Chtěl bych se odhlásit.“

Viktor nahlásil své jméno a číslo pokoje, podal mu kartu od dveří a čekal, až recepční udělá vše, co recepční při odhlašování hostů dělají, a celou dobu naslouchal každému slovu rozhovoru mezi šéfem ochranky a jejich VIP.

Když kontroloval účet a chystal se podepsat doklad, uslyšel, jak se k němu blíží těžké kroky. Obvykle nikomu nedovolil, aby se k němu přiblížil zezadu, ale s ohledem na přítomnost bezpečnostní kamery a také proto, že se právě podepisoval, nemohl uhnout stranou, aniž by vzbudil podezření. A bodyguardi působili natolik profesionálně, že by jim jeho podezřelý pohyb jistě neunikl.

Raději proto jen dokončil podpis na formuláři a zůstal nehybně stát. Bodyguard se přihrnul k pultu a přesně podle Viktorova očekávání do něho strčil a vyštl příkaz na recepčního. Viktor ovšem neuhnul a šťouchanci nevzdoroval, opět aby na sebe neupoutal pozornost, ale tenhle ochránce musel vážit dobře přes sto kilo, takže klopýtnutí se neubráníl. Rovnováhy sice nabyl rychleji, než by obyčejný zaskočený obchodník v téhle situaci měl, ale jen tak se mu podařilo neupadnout na zem.

Než to mohl okomentovat patřičně, ale zase ne příliš

rozzlobenou poznámkou, uslyšel, jak muž v proužkovaném obleku volá: „Nikolaji!“

Hromotluk v béžovém kabátě se otočil od pultu a podíval se na svého šéfa. Viktor se ohlédl také.

VIP, kterému bylo něco přes čtyřicet, energicky zamířil k svému šéfovi ochranky a ostatní čtyři spěchali s ním, aby kolem něho ve vzdálenosti pěti kroků stále vytvářeli clonu, a každý kout haly přitom pokrýval aspoň jeden pár očí.

„Nikolaji, ty nezdvoračku,“ zvolal důležitý muž v proužkovaném obleku, když se přiblížil, „hned se tomu pánovi omluv!“

Ukázal přitom na Viktora a ten poznal přízvuk ukrajinského venkova.

Bodyguard Nikolaj sjel pohledem k Viktorovi a bezchybnou angličtinou pronesl: „Promiňte.“

„To je v pořádku,“ přijal jeho omluvu Viktor.

Ukrajinec v proužkovaném obleku se obrátil k němu. „Odpusťte mi to, prosím. Můj přítel se ještě nenaučil chovat se civilizovaně. Víc opičák, než člověk. Doufám, že jste si nějak neublížil.“

„Jsem v pořádku.“

Viktor o krok ustoupil. Chtěl setkání s člověkem, jemuž právě zachránil život, rychle ukončit. S každou sekundou se exponenciálně zvyšovalo nebezpečí, že bude odhalen. Ukrajinec si ho ale prohlížel zvědavým, téměř napjatým pohledem.

„Ale ne!“ pronesl pak nešťastně, když sklouzl pohledem níž. „Váš oblek.“

Viktor také sklopil zrak a spatřil malou trhlinku na pravém rukávu. Musel se zachytit o roh pultu, jak se zapotácel.

„To je v pořádku,“ prohlásil. „Půjde to lehce spravit.“

„Ne, je zničený,“ odporoval Ukrajinec. Obrátil se k Nikolajovi a pokračoval rusky. „Koukni se, ty pitomče, cos udělal.“ Pohlédl znovu na Viktora. „Mrzí mě to. A je

to pěkný oblek. Vidím, že jste muž, který dbá na svůj vzhled, stejně jako já. Rád bych se s vámi vyrovnal, ale nemám u sebe dostatečnou hotovost, a kdo s sebou nosí šekovou knížku, že?“

„To opravdu není třeba,“ namítl Viktor a pomyslel si, že by na sebe byl přitáhl méně pozornosti, kdyby Nikolajovi uhnul z cesty.

„Ale je.“ Ukrajinec sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl vizitku. Podal ji Viktorovi. „Obávám se, že právě řeším jistou krizovou situaci, jinak bych vám obstaral nový oblek, ale zde je má navštívenka. Zavolejte mi a něco vymyslíme. Pokud někdy budete v Moskvě, požádám svého krejčího, aby vám ušil tak skvělý oblek, až vám srdce zaplesá.“

Viktor přijal vizitku. Azbukou i latinkou na ní stálo: *Vladimir Kasakov*. Pod tím telefonní číslo a adresa moskevské kanceláře.

„To je od vás velmi laskavé, pane Kasakove,“ poděkoval.

„A nyní, dříve než moji zaměstnanci způsobí nějakou další škodu, nás prosím omluvte.“

Viktor přikývl a zamířil k východu. Neotáčel se, ale po celou dobu cítil, jak ho jejich oči sledují.

Venku bylo chladno a zdálo se, že portýr je na tuhle práci, obzvláště v podobném nečase, příliš vetchý a starý. Viktor zalétl pohledem k jedenáctipatrové budově, jejíž ošklivost se nedala přehlédnout ani na vzdálenost pěti set padesáti metrů. Nájemný vrah se rozhodl správně, když chtěl střílet odtamtud. Jiné budovy byly blíž, ale ne na tak dobrém místě, aby z nich měl nerušený výhled na hotelový vchod. Kdyby jejich role byly obrácené, Viktor by si také vybral tuhle budovu. Ale dával by si větší pozor, aby tam nahoře nezemřel.

Zahlédl svůj odraz ve skleněných dveřích hotelu a uvědomil si, že se příliš neliší od muže, kterého zastřelil.

Měl na sobě temně šedý oblek s bílou košilí a kravatou v barvě nebeské modři, přes to černý kabát. Dokonalé městské maskování. Tmavé vlasy měl krátké, bez gelu či pomády, bradku zastřiženou. Vypadal jako makléř nebo právník, elegantní, ale nevýrazný. Splýval s okolím, jen zřídka si ho někdo všiml, málokdy na něm spočinul pohledem. Člověk, který nikomu neutkví v paměti.

V taxíku si rozbalil plátek pepermintové žvýkačky a poskládal si ho do úst. Četl, že žvýkačky jsou dobrá náhražka cigaret, ale ať žvýkal, jak chtěl, kouř z nich vdechnout nemohl.

Řidiči oznámil, že chce jet na hlavní nádraží, Gara de Nord, kde si koupil lístek do Konstance, a sedm minut před odjezdem nasedl na vlak. Po šesti minutách své sedadlo opustil a vystoupil pět vteřin předtím, než se dveře vlaku zavřely a zamkly. Z nádraží odjel v jiném taxíku, pak přesedl do dalšího a požádal řidiče, aby ho zavezl do parku Herăstrău. Procházkovým tempem jím pak prošel na druhou stranu, opustil ho a zamířil do moderní výškové kancelářské budovy Charles de Gaulle Plaza. Tam se posadil ve vestibulu, tvářil se, že čte barevnou přílohu novin, a přitom sledoval hlavní vchod.

Když jeho detektor ohrožení po pěti minutách nikoho nezaznamenal, zvedl se a sešel po schodech do nejnižšího patra podzemních garáží. Jeden z rychlovýtahů ho pak vyvezl do nejvyššího poschodí. Jiným výtahem sjel dolů do čtvrtého patra a po schodech se vrátil do haly. Budovu opustil postranním vchodem.

Došel na nejbližší stanici metra a jezdil jím třicet minut. Střídal vlaky, vracel se ve svých stopách, až nakonec změnil trasu a vystoupil ve stanici Bukurešťská univerzita. Po příjemné procházce univerzitním areálem se nechal taxíkem odvézt na bulvár Královny Elisabety k městské radnici a odtud pěšky došel krátkou vzdálenost ke vchodu do zahrad Cișmigiu.

Park byl tichý a klidný. Minul několik lidí a své kon-

trasledování dokončil cestou ke kruhové kolonádě Rondul Român, kde strávil chvilku prohlídkou dvanácti kamenných bust proslulých rumunských spisovatelů. Obezřetnost patřila k základním prvkům jeho práce, podobně jako stisknutí spouště. Úspěšná poprava na zakázku závisela na tom, že zůstane nepovšimnut a nesledován. Téměř každý dokáže zabít jiného člověka, ale jen několik lidí potom zvládne také nepovšimnut zmizet, nemluvě o těch, kteří to dělají znovu a znovu.

Viktor už léta provozoval svou práci v dokonalém utajení. Pracoval na vlastní pěst, zabíjel rychle, účinně, tiše. Ti, kdo ho zaměstnali, neměli tušení, co je zač. Žil téměř v úplné izolaci – neměl přátele, ani rodinu –, protože jen tak ho nikdo nemohl zradit nebo být použit proti němu. Nakonec to však nevydrželo a při zpětném pohledu musel uznat, že se tomu nedalo zabránit. On sám měl nejlépe ze všech vědět, že nikdo se nemůže skrývat navěky.

Když se nyní přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, opustil Rondul Român a došel do středu parku, kde se lesklo umělé jezírko. Zastavil se na zdobené lávce pro pěší, která přes ně vedla, vyndal z kufru kufřík a rozhlédl se, aby se ujistil, že je sám. Pak nenápadně hodil kufřík do vody. Puška vážila téměř sedm kilo a klesla rovnou ke dnu.

Z parku odešel jihovýchodním východem a nasedl na autobus. Sedl si dozadu, na místo v horním patře a po půl tuctu zastávek, když už v autobuse zůstal sám, vystoupil. Kufr nechal na podlaze u sedadla.

V myšlenkách se vrátil k muži, kterému zachránil život. Když Viktor tuhle zakázku dostal, žádné další informace o cíli nájemného vraha neobdržel – jen to, že musí přežít. Kdyby se neodehrála ta scéna v hotelové hale, rozhodně by o něm tolik nepřemýšlel. Ale teď věděl, jak se jmenuje a že jeho jméno už kdysi slyšel. Ve Viktorově branži ho znalo dost lidí. Vladimir Kasakov byl totiž jedním z největších obchodníků se zbraněmi na planetě, ne-li dokonce úplně největší. A také to byl me-

zinárodně hledaný uprchlík. Motivy, které stojí za jeho kontraktem, Viktora většinou nezajímal, ale tentokrát si nedokázal pomoci a musel přemýšlet, proč by měl mít jeho zaměstnavatel takový zájem na záchraně člověka, jako je Kasakov.

Spustil se déšť a Viktor přidal do kroku, aby se nelišil od davu chodců. Nikdo si ho nevšímal. Zvnějšku vypadal stejně jako oni – z masa, kostí, krve a kůže –, ale dobře věděl, že tím veškerá jejich podobnost končí.

Víš, proč jsi tak jedinečný? řekl mu jednou kdosi. *Lidé jako ty nebo já, buď využijí k svému prospěchu to něco, co v sobě ostatní nemají, nebo to nechají být a ono je to postupně zničí.*

A on dělal celý život přesně tohle – využíval něčeho, co jiní nemají, ve svůj prospěch. Jenže jeho pečlivě udržovaná existence se před šesti měsíci zhroutila a on v následujícím víru událostí snil o tom, že odejde na odpočinek a pokusí se vést normální život. Bláznivý nápad, ale to bylo tehdy. Dnes, i kdyby chtěl, neměl šanci opustit práci, kterou se živí.

Věděl, že kdyby se o to pokusil, jeho nový zaměstnavatel by ho poslal odpočívat na věčnost.

03

Tunari, Rumunsko

Z umyvadla stoupala pára. Viktor otočil kohoutkem, aby vypnul horkou vodu, a ponořil holicí strojek pod hladinu. Nůžkami si zastříhl bradku a pak strojkem oholil zbývající strniště – nejprve krk, pak tváře, bradu a nakonec horní ret. Pracoval pomalu a opatrně. Nemohl si dovolit chodit po ulicích s pořezanou tváří nebo výrazkou po holení. Poté si do kůže vetřel balzám po holení a nakonec zkrátil své černé vlasy strojkem zhruba na délku jednoho centimetru.

Když skončil, vypadal o poznání jinak, než muž, který byl ubytovaný v pokoji 1312 hotelu Grand Plaza. Modrých kontaktních čoček a brýlí prodávaných bez předpisu se zbavil, ještě než se zapsal ve svém současném ubytovacím zařízení. Byl to rušný hotel nedaleko mezinárodního letiště Otopeni. Příliš rušný, než aby si někdo mohl všimnout, že se jeden host odhlašuje s kratšími vlasy a bez vousů. Na příliš vyumělkované maskování Viktor nikdy nespolehal. Pokud nebylo dílem uměleckého maskéra, bylo především zblízka málokdy přesvědčivé. Paruky a odlupující se latex pozornost spíš přitahovaly, než odváděly.

Následujících třicet minut věnoval pravidelnému každodennímu cvičení a protahování. Když se vykoupal, sedl si v ložnici k malému stolku. Vyndal devítimilimetrový P226 SIG Sauer a rozebral ho, metodicky vyčistil a znovu složil. Zbraň byla čistá i předtím, nikdy se z ní nestřílelo, ale jeho ty důvěrně známé pohyby uklidňovaly.

Tuhle poloautomatickou pistoli mu opatřil jeho zaměstnavatel, stejně jako pušku, Dakotu Longbow. Obě na něho čekaly v kufru auta na parkovišti pro dlouhodobé stání mezinárodního letiště Otopeni.

Ačkoli Viktor musel připustit, že jeho práci znatelně usnadnilo, když se nemusel starat o zdroje a převoz zbraní, současně zjistil, že to nepřevážilo pocit jistoty, který měl, když si tyhle věci zařizoval sám. Léta se nezodpovídal nikomu jinému než sobě a spolehal se výhradně sám na sebe. Najednou byl závislý na jiném člověku nebo organizaci, a cítil se, jako by měl k noze přikovanou kouli.

Ještě horší bylo, že se tím vystavoval mnohem většímu riziku. Jeho zaměstnavatel nejenže věděl, koho se chystá zabít a kdy, ale také jak a kde na to sežene vybavení. S takovými informacemi by nebylo těžké obejít jeho bezpečnostní mechanismy.

Prozatím ale neměl na vybranou a musel všechno dě-

lat po jejich. Podmínky zaměstnavatele vyžadovaly, aby udělal přesně to, co mu řeknou a kdy mu řeknou. Za to mu dobře platili a jeho zprostředkovatel práce ze CIA vytvořil bariéru mezi ním a jistými lidmi, včetně zbytku CIA, kteří by mu mohli velmi nepříjemnit život nebo ho přímo zlikvidovat. Viktor měl také zakázáno přijímat zakázky odjinud a zatím tuto dohodu ctil. Jeho dny nezávislosti byly minulostí. V současnosti pracoval na smlouvu pro CIA. Stal se jedním z nahraditelných zaměstnanců. Ničím víc než otrokem se zbraní.

Bolela ho levá ruka, proto si ji jemně promasíroval. Měl na ní dvě tenké jizvy – jeho nejnovější přírůstky –, jednu na vrchní straně předloktí a druhou na spodní, v místě, kde mu ruku probodl nůž. Zahojily se dobře, o zručnost nepřišel a plastický chirurg ho ujistil, že jizvy budou minimální; přesto ho rána občas pobolívala.

Bezpečnostní protokol mu nařizoval nechávat stále zavřená a zamčená okna a zatažené rolety nebo závěsy. Když se chtěl podívat ven, musel vyhlížet úzkou mezerou mezi závěsy. Měl tak zúžený výhled na venkovní svět – jen malý vzorek toho, čeho se vzdal a co už nikdy nezíská zpět.

Když si uvědomil, že myslí na někoho, na koho si přikázal zapomenout, vzal si z minibaru lahvičku vodky a naráz ji vypil. Musel vynaložit obrovské úsilí, aby neotevřel další.

Odsunul SIG Sauer stranou a položil na stůl notebook. Když se počítač spustil, vložil Viktor heslo a připojil se na internet, aby zkontroloval svůj bankovní účet na Kajmanských ostrovech. Potěšilo ho, když zjistil, že právě obdržel velký finanční obnos. Stejnou částku dostal už přede dvěma dny, když tenhle kontrakt přijal. Obvykle operoval právě takto – polovinu předem, polovinu potom. Tentokrát ale byla částka vyšší, než se zaměstnavatelem původně dohodl, aby mu vykompenzovala to, že se o zakázce dozvěděl na poslední chvíli.

Ještě přede dvěma dny se Viktor připravoval na akci, která měla původně být jeho prvním úkolem pro CIA. Oznámili mu, že po jejím dokončení může brzy očekávat druhou a třetí zakázku, ale pak nečekaně dostal kontrakt v Bukurešti – zabít jistého nájemného vraha dřív, než stihne zabít muže, kterého chce Viktorův zaměstnavatel živého. Smlouva měla šibeniční termín provedení. Viktor ovšem nezaváhal a přijal, byl rád, že se může konečně vrátit ke své práci a přestane chátrat. Šlo to skvěle. Jeho první zakázka po půl roce.

Ani ne za sekundu měl zbraň v ruce a stál na nohou.

Zaslechl výkřik. Ženský hlas. Došel ke dveřím a pohlédl do kukátka. Nikdo. Nehnutě stál a naslouchal. Počkal deset vteřin, ale nic dalšího neslyšel. Spustil pistoli k boku, aby nebyla vidět, otevřel dveře a vyhlédl ven, doleva a pak doprava. Čistě.

Po minutě si znovu sedl, ale překvapila ho intenzita vlastní reakce. Výkřik mohl mít jakoukoliv příčinu – v některém ze sousedních pokojů si někdo vylil horkou kávu do klína nebo se ve sprše polekal pavouka. Také však mohl zaznít jen v jeho hlavě a on byl zase o krok dál na cestě k šílenství.

Zbraň si nechal v pravé ruce a palcem levé ovládal notebook. Otevřel e-mailovou schránku a přečetl si zprávy, které si vyměnil se svým zaměstnavatelem. Nedají se zpětně vysledovat, ujistili ho v CIA. Neměl důvod jim nevěřit. Jeho zaměstnavatel jistě nestál o to, aby Národní bezpečnostní agentura nebo Britské vládní komunikační ústředí, GCHQ, zachytily jeho korespondenci s mezinárodně hledaným nájemným vrahem. Když nic jiného, účet byl zjevně imunní vůči spamu, což samo o sobě Viktora po hodně dlouhé době potěšilo víc než cokoliv jiného.

Ve schránce čekala zpráva od zaměstnavatele. Zapamatoval si číslo, které obsahovala, a zadal ho do programu pro telefonování přes internet.